

ת"פ 32754/08/21 - מדינת ישראל נגד חביב סיבוני ע"י, מאיר אלזימי ע"י, אביבה אלזימי ע"י, א.א. אביבה אלזימי בע"מ ע"י מנהליה הנ"ל, יוסף סגל, עו"ד

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 32754-08-21 מדינת ישראל נ' סיבוני ואח'

לפני	כבוד השופט שלמה בנג'ו
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמים	

1. חביב סיבוני ע"י עו"ד ש. עובדיה - ס. ציבורית
2. מאיר אלזימי ע"י עו"ד ב. שרמן - ס. ציבורית
3. אביבה אלזימי ע"י עו"ד מ. חשפר - ס. ציבורית
4. א.א. אביבה אלזימי בע"מ ע"י מנהליה הנ"ל
5. יוסף סגל, עו"ד

החלטה

הבקשה לביטול כתב האישום:

בפניי בקשה לעיון חוזר בטענה לפיה יש לבטל את כתב האישום, הואיל והוא הוגש באיחור, ללא אישור היועץ המשפטי לממשלה, בניגוד להוראות סעיף 57א לחסד"פ, והנחיית היועץ המשפטי מס' 4.1202.

יצוין כי הטענה הועלתה ונדחתה בעבר ע"י ביהמ"ש. היא שבה והועלתה בשלב מתקדם של שמיעת ראיות התביעה.

בשל טיבה ומהותה של הטענה, והיותה נושקת לטענות ההגנה מן הצדק, שכן היא נוגעת להתנהלות המאשימה והגינותה, התיר בית המשפט את העלאת הטענה המקדמית, גם בשלב מתקדם של המשפט, מכוח סמכותו לפי סעיף 151 לחסד"פ, והיא נשמעה.

כתב האישום ורקע כללי:

הרקע לבקשה לביטול כתב האישום והעובדות הרלוונטיות הנוגעות לה הינן כדלקמן:

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום שתוקן, המייחס להם מסירת הצהרה, ידיעה או הודעה, ביודעין שאינה נכונה - עבירה לפי

סעיף 98 (ג) + 99 לחוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה) התשכ"ג - 1963; ולנאשם 5 יוחסה עבירה של סיוע לערוך הצהרה כאמור, עבירה לפי סעיף 98 (ג) לחוק.

לפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 10/6/15, חתמו הנאשמים 1 עד 4, על הסכם מכר המקרקעין נשוא כתב האישום, תמורת סך של - 1,520,000 ₪, כשהנאשם 5 שימש כעורך דינם בעסקה, וביום 15/10/17 חתמו הנאשמים 1-4 על הסכם מכר נוסף המתייחס לאותה עסקה ולאותם מקרקעין, כאשר ההבדל היחיד בין שני חוזי המכר, הינו תאריך עריכתו והתאריכים המתחייבים לשינוי מועד החוזה.

ביום 15/11/17, הגישו הנאשמים 1 - 4 באמצעות הנאשם 5, הצהרה ודיווח על העסקה, אליה צירפו את חוזה המכר המאוחר, דהיינו חוזה מכר מיום 15/10/17, שנחזה להיות כאילו כחוזה המקורי של העסקה.

בהסתמך על עובדות אלה, טוענת המאשימה כי הנאשמים 1 - 4 הגישו הצהרה כוזבת לשלטונות המס, ביוזעין, והנאשם 5, עורך דינם, סייע להם לעשות כן.

הנאשמים כפרו בעובדות כתב האישום, והמשפט נשמע. בשלב מתקדם של המשפט, ביקשו הנאשמים 1 - 4 להחליף את הייצוג, ומונו להם סניגורים ציבוריים. לאחר החלפת הייצוג, המשפט התחדש, ובפתח הישיבה שנועדה לשמיעת הראיות, טענו כי כתב האישום הוגש בניגוד לדין, כאמור בכותרת החלטה זו.

טענות הצדדים:

לפי טענת ההגנה, התיק התקבל ביחידת התביעות ביום 19/1/20. באותה עת, עמדה בתוקף הנחיית היועמ"ש 4.12 אשר קבעה, כי כתב אישום בעבירות עוון (שהינן העבירות נשוא כתב האישום), יוגש בתוך 12 חודשים, כלומר עד ליום 18/1/21.

למרות ההנחיה, כתב האישום הוגש רק ביום 16/8/21, כלומר כעבור שנה ו-7 חודשים לאחר שהתיק התקבל ביחידת התביעות.

ההגנה ערה לכך שההנחיה האמורה השתנתה, ובשלב מסוים, המועד הוארך והועמד על 18 חודשים. אלא שלעמדתה אין הדבר משנה. לטענתה, המועד הקובע לצורך קביעת משך הטיפול והגשת כתב אישום, נמדד ממועד קבלת התיק ביחידות התביעה, ולא כנטען ע"י המאשימה. ההגנה הפנתה למס' החלטות בנדון.

בית המשפט הורה לתביעה לבחון את הטענות לעומקן ולהגיש תגובה מסודרת בכתב בליווייט אסמכתאות.

בתגובתה בכתב, טוענת המאשימה, כי כאשר התקבל התיק ביחידת התביעות, פרק הזמן שעמד לרשותה להגיש כתב אישום אכן עמד על 12 חודשים, בהתאם להנחיית היועמ"ש שעמדה בתוקף אותה עת. אולם, במהלך התקופה האמורה, בחודש מרץ 2020, נערך עדכון להנחיה, שהאריך את פרק הזמן ל-18 חודשים.

מוסיפה המאשימה ומבהירה, כי במקרה דנן, שלא כמו בפסיקה אליה הפנתה ההגנה, ההנחיה המעודכנת, המאריכה את המועד להגשת כתב אישום, נכנסה לתוקף, **לפני** שפקע המועד להגשת כתב האישום, בהתאם להנחיה המקורית, ולפיכך המאשימה עמדה בפרק הזמן הקצוב (18 חודשים) להגשת כתב האישום.

המאשימה הוסיפה ופירטה את מועדי האירועים הרלוונטיים, תוך שהיא מציינת בין היתר, השלמות חקירה שלעמדתה עצרו את מירוץ הימים. בהתאם לכך, היא טוענת כי מיום קליטת התיק ביח' התביעות, ועד ליום הגשת כתב האישום, חלף פרק זמן של שנה, 6 חודשים ו-27 ימים, ומתוך פרק הזמן הזה יש לנכות את השלמות החקירה, והליכי השימוע.

לגישתה, אם לוקחים בחשבון את ניכוי התקופות האלה, פרק הזמן שחלף לא עלה על 18 חודשים, ולכן המסקנה היא שכתב האישום הוגש בתוך מסגרת הזמנים של 18 חודשים, הקצובה בהנחיה המעודכנת, ולפיכך לא נדרש אישור היועמ"ש לממשלה, וכתב האישום הוגש בתוך המועד החוקי כדין.

לאחר העיון, מצא בית המשפט לדחות את טענת ההגנה בהחלטה קצרה מיום 30/8/23 בהסתמך על פעולות החקירה שבוצעו ועצרו את מניין הימים.

ההגנה לא רוותה נחת מההחלטה והגישה את הבקשה הנוכחית לעיון חוזר בהחלטה זו.

בבקשה לעיון חוזר, מפרטת ההגנה את נימוקיה, וטוענת כי אין לקבל את עמדת המאשימה בדבר הארכת תוקף ההנחיה, ואין לקבל את טענתה כי היו פעולות חקירה, אשר הצדיקו את הארכת התקופה להגשת כתב האישום.

ההגנה העלתה תהיות אודות עריכת השימוע, שהאריך לעמדת המאשימה את המועדים, באשר שימוע כזה לא מתחייב על פי דין ונערך על סיפה של תום תקופת הגשת כתב האישום. בנסיבות אלה, ביקשה ההגנה שבית המשפט יעיין מחדש בהחלטתו, ויורה על ביטול כתב האישום.

המאשימה השיבה וטענה, כי במסגרת הבקשה לעיון חוזר, הועלו טענות חדשות, שלא נטענו בבקשה המקורית, כשעיקר טענות ההגנה הן שהשלמות החקירה שבוצעו, אינן מהוות פעולות חקירה, המצדיקות הפסקת מירוץ התקופה הקבועה בהנחיות היועמ"ש. לעמדת המאשימה מדובר בהרחבת חזית.

לגופו של עניין, נטען כי כל פעולת חקירה עוצרת את מירוץ התקופה ואין ליצור שני סוגי פעולות חקירה - כאלה שעוצרות את המירוץ, וכאלה שאינן עוצרות אותו, ואם ייטען כי חומר חקירה שנאסף ונרשם איננו חומר חקירה, המשמעות היא

שההגנה לא זכאית לקבל אותו ולעייין בו, ותוצאה זו אינה הגיונית.

המאשימה מוסיפה ומפרטת את פעולות החקירה, שלעמדתה הפסיקו את מירוץ התקופה הקצובה בהנחיית היועמ"ש. לטענתה, מדובר בשלוש פעולות של השלמת חקירה. יומן החקירה יחד עם הפעולות שבוצעו הוגש לעיון בית המשפט, ואלו הן הפעולות:

פעולת החקירה הראשונה היא מיום 20/5/20 - בקשה לקבלת מסמכים מתיק מיסוי המקרקעין. השלמת חקירה זו, הוחזרה ב-12/1/21 שוב, לאחר שבוצעה באופן חלקי בלבד.

פעולת החקירה השנייה היא מיום 12/1/21 - כאמור לעיל, מדובר בבקשה חוזרת לקבלת מסמכים מתיק מיסוי המקרקעין, בקשה להכנת תרשים זרימה שיכלול את השתלשלות העניינים עובר לגילוי העבירה; ותעודת עובד ציבור ממשרד מיסוי מקרקעין.

פעולת החקירה השלישית היא מיום 2/5/21 - בה התקבל המבוקש כאמור בהשלמת החקירה מיום 12/1/21.

כמו כן, הפנתה המאשימה לרשימת חומרי החקירה, לתצהירים ומסמכים שנגבו בהליכי ההשגה והערעור, על שומת מס השבח שנקבעה לנאשמים, בגין עסקת המכר.

עוד מוסיפה המאשימה וטוענת, כי בפרק הזמן שמיום קליטת התיק ביחידת התביעה, ועד ליום שבו הסתיימו השלמות החקירה, הוכרזו במדינה שלוש תקופות סגר, שפגעו קשות ברצף העבודה של התביעה, והשפיעו על משך זמן הטיפול.

באשר לתהיות שהעלתה ההגנה על החלטת המאשימה לשלוח מכתב יידוע, סמוך לתום התקופה הקצובה בהנחיית היועמ"ש, משיבה המשיבה, כי היא פועלת בהתאם להנחיית פרקליט המדינה מס' 14.21 מיום 8/12/19 המאפשרות יידוע ומתן אפשרות שימוע גם בעבירות חטא ועוון בהתאם לשיקולים שונים.

העבירות המיוחסות לנאשמים הינן עבירות לפי סעיפים 98 (ג) ו-98 (ג1) לחוק מיסוי מקרקעין, אשר בשונה מעבירות מס אחרות מסוג חטא ועוון, הן כוללות יסוד נפשי של ידיעה, ועל כן, בהינתן רכיב זה, מצאה המאשימה לפעול בהתאם להנחיית פרקליט המדינה הנ"ל, ולקיים לנאשמים שימוע, על אף שאין חובה בחוק לעשות זאת.

כמו כן, מוסיפה וטוענת המאשימה בהקשר זה, כי הנאשמים לא שיתפו פעולה בחקירה, ולא נתנו הסבר מניח את הדעת לדיווח הכוזב, כך כלשונה, ולכן, גם מטעם זה מצאה המאשימה, כי יש לתת להם אפשרות להשמיע את טענותיהם בטרם יוגש כתב אישום פלילי נגדם.

לאור כל האמור, ביקשה המאשימה לדחות את הבקשה לעיון חוזר ולהותיר על כנה את החלטת בית המשפט לפיה כתב האישום הוגש בתוך המועד כחוק.

דיון והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית -

סעיף 57א (א) לחסד"פ קובע כדלקמן:

"משך הליכי החקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שיקבעו מנהלי רשויות החקירה באישור היועץ המשפטי לממשלה ובהנחיות היועץ המשפטי לממשלה, לפי העניין. לא יוגש כתב אישום, אם חלפו התקופות בנהלים ובהנחיות כאמור, אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה".

הנחית היועץ המשפטי הרלוונטית לעניינו היא הנחיה 4.1202 שתכליתה קביעת מדיניות בתחום סדרי הדין להגשת כתבי אישום בעבירות פשע שעונשו עד 10 שנים ועוון.

ההוראות הרלוונטיות בהנחיית היועץ המשפטי, קובעות, בין היתר, כדלקמן (הדגשה שלי - ש.ב.):

א. פרקי זמן הקצובים בטיפול התביעה בתיקים -

...1

2. ככלל, התביעה תגבש את החלטה הסופית, בעניין תיק חקירה מסוים, לא יאוחר מפרקי זמן אלה:

...(א)

(ב) בעבירות מסוג עוון ובעבירות מסוג פשע שדין עד 10 שנות מאסר יש לפעול לסיום הטיפול בתיק בתוך **18 חודשים**.

...(ג)

מניין התקופות המצוינות לעיל, יחל ביום מועד קליטת התיק ביחידת התביעה ועד למועד קבלת ההחלטה הסופית, בדבר העמדה לדין או סגירת תיק...".

עמוד 5

ג. עילות שבהתקיימן ייעצר מניין פרקי הזמן הקצובים לטיפול בתיק -

(1) השלמת החקירה

(2) ...

(3) התקופה שממועד הגשת בקשה לשימוע על פי סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי ועד למועד האחרון של ההחלטה בשימוע או התקופה שממועד ההודעה לחשוד על אפשרות הגשת הבקשה לשימוע, עד למועד האחרון לקיום השימוע, על פי כל דין...".

בנוסף, קובעת ההנחיה, שלושה סוגים של חריגות אפשריות ממסגרת הזמנים שאינן רלבנטיות לנדונו.

סיכום ביניים של ההוראות הנורמטיביות לנדונו -

פרק הזמן להגשת כתב האישום שעמד לרשות התביעה במועד קליטת התיק אצלה היה 12 חודשים מהיום שנקלט התיק ביחידת התביעות;

פרק זמן זה השתנה במהלך התקופה וטרם הגשת כתב האישום ל-18 חודשים, כשהתיק היה כבר ברשות התביעה וטרם הוגש כתב אישום;

לפי ההנחיה מניין הימים חל מיום קליטת התיק ביחידת התביעות.

לפי ההנחיה, פעולות שעוצרות את מניין פרקי הזמן הקצובים לטיפול בתיק, הינן השלמות חקירה והליכי שימוע.

יישום הדין על העובדות שבפני בית המשפט -

לפי הנתונים שבפני בית המשפט, התיק נקלט ביחידת התביעות ביום 19/1/20.

לפי הנחיה שהייתה בתוקף במועד קליטת התיק אצל יחידת התביעות, היה עליה להגיש כתב אישום בתוך 12 חודשים כלומר עד ל-18/1/21.

בעוד התיק בחקירה אצל התביעה, ולפני הגשת כתב האישום, הוארכה התקופה להגשת כתב אישום ל- 18 חודשים. כלומר, לפי ההארכה, כתב האישום היה אמור להיות מוגש עד ל-18/7/21.

בפועל, כתב האישום הוגש ביום 15/8/21, היינו, באיחור של 27 ימים.

הצדדים חלוקים בשאלה האם הארכת התקופה להגשת כתב האישום חלה על התיק שנקלט כאמור עוד קודם לכן ביח' התביעות.

התביעה טוענת, כי תחולת ההנחיה היא רטרוספקטיבית, וככזו היא חלה מהמועד בו נקלט התיק ביחידת התביעות. ההגנה טוענת, כי תחולת עדכון ההנחיה היא פרוספקטיבית, וככזו היא אינה חלה על התיק הנדון שנקלט טרם עדכון ההנחיה בשעה שפרק הזמן להגשת כתב האישום היה 12 חודשים. ההגנה הפנתה לפסיקה שלעמדתה תומכת בטיעוניה.

התשובה למחלוקת זו פשוטה ומצויה בלשון ההנחיות עצמן.

סעיף 6 להנחיה קובע את תחולת ההארכה בזו הלשון (הדגשה שלי - ש.ב.):

"למען הסר ספק, נוכח עדכוני ההנחיה מעת לעת, יובהר כי נוסח ההנחיה המחייב הוא זה שבתוקף במועד הגשת כתב האישום".

ההנחיה המעודכנת, המאריכה את המועד להגשת כתב אישום, נכנסה לתוקף, **לפני** שפקע המועד להגשת כתב האישום, בהתאם להנחיה המקורית.

ההנחיה שהייתה בתוקף בעת הגשת כתב האישום נקבה בתקופה של 18 חודשים להגשת כתב אישום.

לפיכך, המסקנה היא שפרק הזמן שעמד לרשות התביעה להגשת כתב האישום הוא 18 חודשים ולא 12 חודשים, כנטען ע"י ההגנה.

הרציונל שעומד ביסודן של ההנחיות ושזור בהוראת סעיף 57 א (א) לחסד"פ, הוא לקבוע סד זמנים סביר, המתכלל בתוכו פרק זמן קצוב, המבוסס על מידע אמפירי הנוגע להכנת כתב אישום בעבירות אליהן מתייחסת ההנחיה.

מכיוון שמדובר כאמור, בנתונים אמפיריים, הנגזרים ממציאיות החיים ומפרקי הזמן בהם באופן מעשי, לוקח לתביעה לגבש

עמדה ולהגיש כתבי אישום, מצא היועץ המשפטי לממשלה, להאריך את פרק הזמן, ולהעמידו במקום 12 חודשים על 18 חודשים (לסקירה מקיפה של משך הטיפול כולל נתוני משטרה ופרקליטות ראו באתר הכנסת, מרכז המחקר והמידע, "משך הטיפול בתיקי עבירות עד הגשת כתב אישום או גניזתם" (3.5.2017)).

לאור זאת, ברור, כי הארכת פרק הזמן להגשת כתב אישום ששולבה בהנחיה, הינה אקטיבית, כך שהיא חלה על כל התיקים שהיו ברשות התביעה, לרבות תיק זה, בהם טרם הוגש כתב אישום, אף אם בעת קליטתו אצל התביעה פרק הזמן היה 12 חודשים (ראו באנאלוגיה הנאמר בע"א 1613/91 **ארביב נ' מדינת ישראל** (1991) בדבר תחולה אקטיבית של תיקון לחוק).

כפי שנקבע לעיל, המועד להגשת כתב אישום היה עד ליום - 18/7/21. אך הואיל וכתב האישום הוגש רק ביום 15/8/21, כלומר 27 יום לאחר תום התקופה, יש לברר האם היו פעולות שהפסיקו את מניין הימים ואשר הצדיקו את הגשת כתב האישום באיחור.

המאשימה טוענת, כי היו מספר השלמות חקירה שהצדיקו זאת כמפורט בתגובתה והליכי שימוע. בית המשפט ביקש וקיבל לידיו את פעולות החקירה ואופיין.

לאחר העיון בחומר שלעמדת המאשימה מהווה פעולות חקירה, אשר הצדיקו את עצירת מניין הימים ועיון בטענות ההגנה, מאשר זאת בית המשפט וחוזר בית המשפט על החלטתו הקודמת לפיה כתב האישום הוגש בתוך המועד החוקי כדין.

ביהמ"ש ער היטב לטענות ההגנה, אכן מדובר בתיק פשוט ביותר, אשר אינו מצריך חקירה מסועפת ופעולות חקירה רבות ומורכבות. אך גם אם מדובר בהשלמות חקירה טריוויאליות, כמו קבלת מידע, הן עדיין חוסות תחת הגדרת פעולות חקירה לפי החוק, ולפי ההחיות, ביצוען עוצר את מניין הימים.

אשר לשימוע שעיבב אף הוא את הגשת כתב האישום, המאשימה הסבירה, כי היא פעלה בהתאם להנחיית פרקליט המדינה מס' 14.21 המאפשרת יידוע בשימוע גם בעבירות עוון, בהתאם לשיקולים שונים. ביהמ"ש בחן זאת ולא נמצא ואף לא הוכח כי נפל דופי בשיקוליה. יתרה מזאת, עריכת השימוע איפשרה לנאשמים לשכנע את התביעה בצדקת טיעוניהם על מנת למנוע את העמדתם לדין פלילי (סעיף 60א (ד) לחסד"פ).

כך שלא רק שהדבר לא פגע בנאשמים, הוא הוסיף להם "שכבת הגנה" נוספת, ויתרון מהותי, שלאור עבירות העוון המיוחסות להם, לא היה צריך לעמוד להם לפי הוראת סעיף 60א לחסד"פ החלה על עבירות מסוג פשע בלבד.

אשר לפסיקה אליה הפנתה ההגנה לתמיכת טיעוניה, לא מצאתי שיש בפסיקה זו כדי ללמד לענייננו. ראשית, אני שב ומדגיש כי ההנחיה המעודכנת, המאריכה את המועד להגשת כתב אישום, נכנסה לתוקף, לפני שפקע המועד להגשת כתב האישום, בהתאם להנחיה המקורית. שנית, לא מצאתי בפסיקה התייחסות להוראת התחולה הקבועה בהנחיית היועמ"ש

עליה מתבססת החלטה זו, המבהירה חד משמעית כי אורך התקופה להגשת כתב האישום, הוא אורך התקופה התקף עובר להגשת כתב האישום. להלן אסקור בקצרה את הפסיקה אליה הפנתה ההגנה:

ת"פ (ת"א) 48371-06-20 - דובר באיחור של חמישה חודשים. ביהמ"ש סבר שם כי בהינתן התחולה האקטיבית של עדכון ההנחיה ל- 18 חודשים בתיקון ההנחיה שנערך במרץ 2020, יכול העדכון לחול על תיקים שתקופת ה- 12 חודשים (הקודמת לעדכון) מסתיימת לאחר מרץ 2020. כלומר, שהתיקון הוא פרוספקטיבי. לעמדת, קביעה זו מוקשית, שכן, היא אינה מתיישבת עם לשונה המפורשת של הוראת תחולת הנחיית היועמ"ש, הקובעת כי נוסחה התקף הוא זה הקיים בעת הגשת כתב האישום. טוענת ההגנה, כי בערעור שהגישה המדינה על פסיקת ביהמ"ש השלום, "...בית משפט מחוזי העיר שהחלטת בית המשפט השלום ניתנה בדין והמדינה חזרה בה מהערעור" (עמ' 24 שורות 24-27 לפרוט' מיום 19/7/23). טענה זו נעדרת עיגון בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בת"א. ההיפך מכך. בית המשפט המחוזי פסק בהסכמה כדלקמן:

"פסק דין: לאחר ששמענו את מלוא טיעוני הצדדים המלצנו לפני הצדדים להסכים למתווה כדלקמן: שני הצדדים מסכימים כי התוצאה האופרטיבית שאליה הגיע בית המשפט קמא, דהיינו ביטולו של כתב האישום, תישאר בעינה. כל צד נשאר בעמדתו ועומד על טענותיו כפי שבאו לידי ביטוי הן בהודעת הערעור הן בהודעה הנוספת של המדינה הן בתשובת הסנגוריה לערעור בכתב ובעל-פה. הסוגיה העקרונית לא תוכרע בתיק זה, בהינתן עמדתו של המתלונן, שאיננו רוצה בהמשך הדין בתיק זה, וההכרעה בה תישאר לעת מצוא".

ת"פ (י-ם) 56204-06-20 - גם כאן לא נמצא כי בית המשפט התייחס להוראת התחולה הקבועה בהנחיית היועמ"ש המעודכנת המאריכה את המועד ביחס לכתבי האישום המוגשים לאחר העדכון. עוד יצוין, כי שם דובר על איחור של ארבע שנים! בהגשת כתב האישום, על סף התיישנות העבירות, והמשפט טרם החל. דבר שהיווה חלק מנימוקיו של בית המשפט בביטול כתב האישום (שם, פסקה 37 להחלטה).

ת"פ 29373-02-20 - ניתן שם גזר דין. לא בוטל כתב אישום. כך שלא ברורה ההפניה אליו.

מכאן שאין בפסיקה אליה הפנתה ההגנה כדי לשנות מהתוצאה אליה הגיע בית המשפט בהחלטה הקודמת שנתן בנדון.

סוף דבר:

כתב האישום הוגש בהתאם לזמנים והוראת התחולה כפי שאלה נקבעו ועודכנו בהנחיות היועמ"ש המעודכנת ממרץ 2020. לכן בית המשפט דחה את טענת ההגנה בהחלטה קודמת.

בית המשפט שב ועיין בהחלטתו לבקשת ההגנה, בחן את העניין שנית, ובירר את פעולות החקירה, לרבות את השימוע, ומצא כי המאשימה אכן עמדה בהוראות הנחיית היועמ"ש.

העיכוב של כחודש בהגשת כתב האישום נבע מביצוע פעולות חקירה ועריכת שימוע לנאשמים. עיכוב זה "קוזז" כנגד פעולות אלה.

נמצא כי כתב האישום הוגש בתוך התקופה החוקית להגשתו בהתאם להנחיית היועמ"ש.

לפיכך, טענת ההגנה כי יש לבטל את כתב האישום נדחית בזאת, בשנית, והמשפט ימשיך וישמע כסדרו על הצדדים להיות ערוכים בהתאם.

מזכירות - ליידע צדדים.

ניתנה היום, י' כסלו תשפ"ד, 23 נובמבר 2023, בהעדר הצדדים.